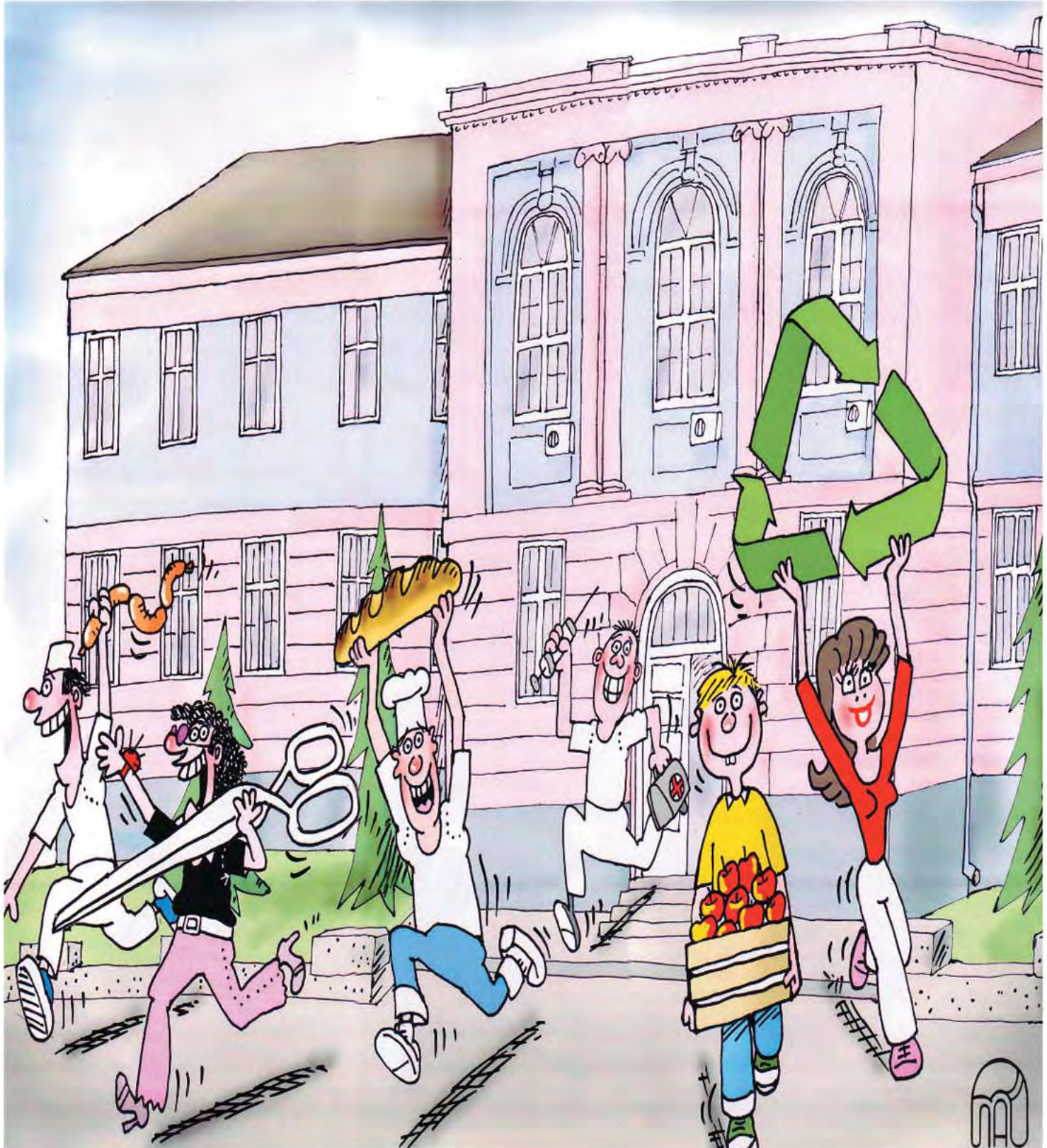

Лист ученика и наставника Текстилно-технолошке и пољопривредне школе "Деспот Ђурађ"

ЂАЧКО ПЕРО

Смедерево * Година VII * Јун 2012. * Број 17

Драги читаоче, прошлогодишња два броја нису објављена (иако је било материјала) из финансијских разлога. Нажалост и ове школске године објављујемо само један број. Надамо се да ћете уживати.

Редакција

Посетили смо и Сајам књига

Републичко такмичење прехранбених школа

Пред сам крај школске године у Параћину одржано је дванаесто републичко такмичење прехранбених школа. У Параћину су наши другари Милена Стојановић – прехранбени техничар, Лазар Филиповић - месар, Мирјана Цветковић – пекар-оглед и Александра Богдановић -

произвођач прехранбених производа кренули помало оптерећени успесима које је школа имала десетак година уназад. Да континуирани рад увек уроди плодом показало се и ове године. У школу пехар је донела Александра Богдановић - републички првак, а њен ментор и одељенски старешина Цаја Јовановић с правом се поносила. На прошлом такмичењу други ове године прваци и то са 98,5 бодова. Александра је друштву донела бомбоне из параћинске фабрике у којој је заблистала у практичном делу такмичења, а они једногласно истичу да је Александра најбољи ученик у одељењу!

Најбољи смо, најбољи!

На почетку школске 2010/11. године одржано је такмичење ученика пољопривредне струке. Школу је представљао Милош Цветковић 4/4. Међу школама, од којих многе имају дугу традицију, велике, добро опремљене економије, модерне машине, поново се истакла наша. Освојили смо прво место, Милош Цветковић је републички првак. Разговарали смо са Милошем и изненадили се колико је скроман и просто срдачан младић. Не воли много да говори, његово најбоље оружје и није језик, већ таленат за

готово све послове везане за пољопривреду. Између теоријских предмета и практичне примене знања бира праксу. Садашње и бивше разредне старешине кажу да је међу највреднијим и најмудријим ученицима.

Каже да је његовом успеху допринео рад са професорима пољопривредне струке који су му до сада предавали и истиче рад са Драганом Трајковић која је била ментор. Овакав успех ни мало није променио Милоша већ га је додатно стимулисао да се бави пољопривредом.

РЕДАКЦИЈА

Јована Манчић, 3-5
Кристина Микић, 3-5
Бојана Петровић, 3-5
Исидора Петковић, 1-5
Алекса Прокић, 1-5

ОБЛИКОВАЊЕ

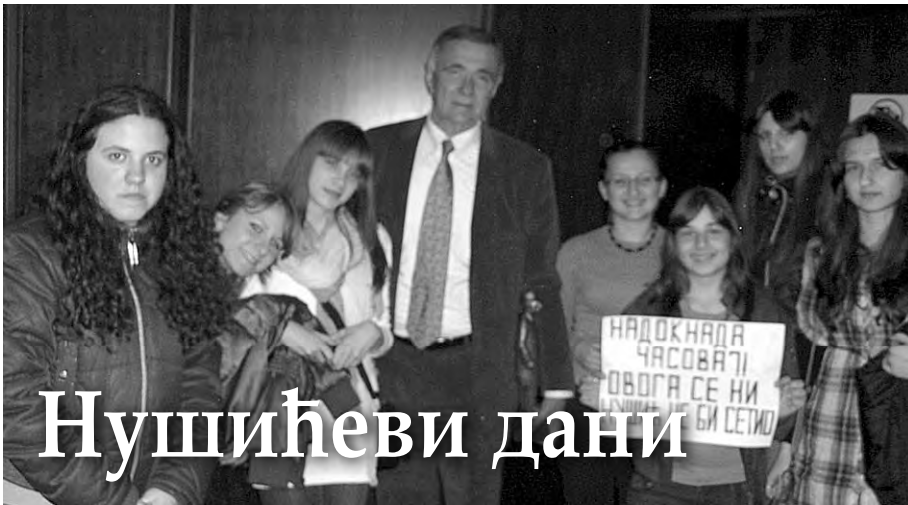
Владан Живојиновић

НАСЛОВНА СТРАНА

Слободан Срдић

ОРГАНИЗАТОРИ

Љиљана Лазић, професор
Оливера Ђерић, професор

Нушићеви дани

Ове године, у Центру за културу Смедерево, имали смо прилику да уживамо у бројним позоришним комадима који су били извођени поводом фестивала „Нушићеви дани“. Двадесет осми „Нушићеви дани“ одржани су у периоду од 4. до 17. априла.

На репертоару биле су позоришне представе за децу, комедије,

драме, сатире за одрасле, као и дефиле олдтајмера који су прошли смедеревским улицама и музички кабаре Зоране Павић.

Међу десетак представа нашле су се и „Пут око света“, „Покојник“, „ПР или потпуно расуло“, „Живот у тесним ципелама“ и друге поред оних стандардних попут „Ожалош-

ћене породице“, „Госпође министарке“ и других. Угостили смо позоришта из Велике Плане, Бијељине, Битоља, Тузле, Крушевца. Били су ту и познати као што су Милорад Мандић Манда, Љиљана Стјепановић, Горица Поповић, Слободан Нинковић...

Свечани програм доделе награда одржан је у недељу, 17. априла. Нушићева награда за животно дело додељна је комичару Олги Одановић, а Нушићева статуета позоришном редитељу Егону Савину за реализацију драмске класике. На свечаној додели било је много гостију па и Душан Ковачевић.

Уз лепо сећање на овогодишње „Нушићеве дане“ у неизвесности ишчекујемо још једну авантуру следеће године.

Техничари за заштиту животне средине

Уједините се!

Поводом акције Очистимо Србију заједно, техничари за заштиту животне средине ујединили су се и заједничким снагама очистили реон око своје школе и око околних зграда.

Ове године, акцију чишћења предводиле су професорка Слађана Стојановић и професорка Зорица Вишекруна. Са својом четом вредних ђака и уз пуно смеха, реализовале су успешно чишћење.

Акција је била успешна највише захваљујући великом броју ученика који су учествовали. Кроз шалу, смех али и критику становника зграда који своје смеће бацају преко

прозора, прикупљена је велика количина отпада. Како се ученици старају о очувању природе, одмах су ПЕТ амбалаже биле издвајане и спремане за даљу прераду. Било је комшија који су сарађивали и оних

који су мање сарађивали али то није спречило успешно чишћење.

Захваљујући ТЕХНИЧАРИМА ЗА ЗАШТИТУ ЖИВОТНЕ СРЕДИНЕ овај крај је сада чист! Потрудимо се да увек буде тако!

Од њих се очекује, с правом

Од кад у школи имамо пекарску радионцу, школом се шире пријатни мириси. Довољно је само видети кифле, кроасане, паштете које праве ученици 2/8 и 3/8 и уживати. А тек кад их окусимо!

Пекари су све популарнији, а њихови производи све бољи. Своја знања и умења доказивали су читаве школске године, а награде стижу и стижу. Поносна разредна 3/8 Мирјана Поповић каже да су ученици поставили нове стандарде, а њени ђаци и даље у неверици се питају да ли је могуће да је разредна задовољна, напоскон. Одговара им разредна широким осмехом, напоскон и набраја.

Шести пекарски дани у Алексинцу 21.10.2011. треће место за производе које су припремали ученици 2/8 са проф. Наташом Иванчевић. Диплому је добила Милица Филиповић, али сви знају да је заједничка. Лепо искуство за ученике које ће наредне школске године очекивати праве битке.

Учешће на традиционалној манифестацији „Славски колач 2012“. До сада су професорке биле у жирију и процениле да ученичко умење треба да буде показано и ван школе.

Ученици 3/8 показали су се и доказали и учешћем у манифестацији „Смедеревско слатко-слано умење“ 22.3.2012, групним радом јер они су, заиста, као група најбољи.

„Пекарски дани“ су одржани 25.4.2012. у Београду, у Хотелу Интерконтинентал. Организатори су фабрика Алтекс и „Млинпек“. На овогодишњим пекарским данима први пут су учешће такмичарском делу програма узели и ученици из великог броја прехранбених школа Србије. Жири су, казу нам такмичари и професорке прехранбене групе предмета, сачињавали најважнији људи у пекарству. И... наравно, прво и

друго место. Најбољи међу најбољима Никола Нешић 3/8 и Марјановић Саша 2/8 добили су признање за израду хлеба, а Јаћимовић Марко 3/8 за кроасан. Ученици не крију задовољство. Истичу да су били веома запажени, да су се једино они појавили као прави пекари у униформама.

Честитке су пристизале док се екипа још налазила у „Интерконтиненталу“ највише од навијача из школе. Весели и поносни такмичари поручили су директору да за част припреми њевапе и пиво, а за хлеб су се они већ побринули.

Предузетништво

На сајму Ученичког предузетништва који је одржан 21.4.2012. у Електротехничкој школи „Никола Тесла“ у Београду, наше предузеће „Krusty Crab“ које се бавило производњом пица-бурека, освојило је 3. награду у категорији „производ-услуга“. Нешић Никола, Перић Тијана, Николић Алекса, Радојевић Ненад и Милосављевић Дејан са својим ментором Браниславом Милетић награђени су за рад. Ученици 3/8 показали су да је сем практичног и њихово теоријско знање је на високом нивоу. Можда се међу њима крије и успешни бизнисмен.

Извештај о такмичењу „Мислиша-2012“

Већ седми пут (почев од 2006.) одржано је такмичење „Мислиша“ које организује Математичко друштво „Архимедес“. Оно је направљено по угледу на међународно такмичење „Кенгур без граница“ које код нас организује Друштво математичара Србије. Ова два такмичења одржавају се у исто време једном годишње (трећег четвртка у марту), а разликују се у броју задатака (код „Кенгура“ 30, код „Мислише“ 25), избору (код „Кенгура“ су задаци заједнички за два разреда и више су логичко-комбинаторног типа, а код „Мислише“ су за сваки разред другачији и више је задатака из градива), раширености („Кенгур“ се одржава у 40 земаља са преко 3,5 милиона такмичара, а „Мислиша“ само у нашој земљи), бодовању (код „Кенгура“ се бодују са 0, 3, 4, или 5 поена, за погрешно урађене задатке се одузима 1/4 предвиђеног броја поена и на збир се додаје још 30 поена, а највише се може освојити 150 поена. Код „Мислише“ се бодују са 0, 3, 4, или 5 поена, максималан број је 100) и броју нивоа такмичења („Кенгур“ има само један ниво, а „Мислиша“ основни ниво у коме сви учесници једног разреда решавају исте задатке и суперфинале у којем такмичари који су у основном нивоу зарадили 100 поена, на додатном тестирању у Београду решавају нове задатке и боре се за четири специјалне награде - учешће на летњим „Архимедесовим“ школама младих математичара). Решавање задатака код оба такмичења траје по 90 минута. Најуспешнији ре-

шавачи у оба такмичења добијају награде и похвале.

Наши мислишари и мислишарке, њих 22, су ове године учествовали шест пут (први пут 2007). Такмичење је одржано 15. марта од 10 до 11.30. Највише бодова освојили су Карановић Данило и Димитријевић Ђурђа, по 53. Сви такмичари су добили сертификате о учешћу, а они који су први пут учествовали, добили су чланске карте „Архимедеса“. После такмичења чекало их је послужење. Организатори ове године су били ваши професори Радосав Пантић, Наташа Милићевић и Марија Станковић.

Позивамо све ученике да прате дешавања везана за „Мислишу“, вредно уче математику и у што већем броју се пријаве за наредно такмичење, али и за математичке квизове који се такође одржавају у нашој школи.

Ево примера неких задатака који су

ове године решавали наши ученици.

1.18. Сваки од четири дечака - Андрија, Бранко, Војин и Драган или увек говори истину, или увек лажу. Чули смо овај разговор: Андрија каже Бранку: „Ти си лажов“. Драган каже Андрији: „И сам си лажов.“ Војин Драгану: „Да, они су обојица лажови“ и размисливши мало, додаде: „А, уосталом, ти си такође лажов.“ Одредите који од дечака говори истину.

2.6. За колики се угао Земља окрене око своје осе за 1 минут?

3.11. Сетимо се Гауса! Колико је $2+4+6+\dots+998+1000$?

4.16. Колико има двоцифрених бројева који се умање 13 пута ако им се прецрта последња цифра?

4.14. Обим правоуглог троугла је 14cm, а збир квадрата дужина страница тог троугла је 72cm². Колика је површина тог троугла?

Проведите лепо крај школске године и распуст. И мислишарите.

*Пантић Радосав,
професор математике*

Победа

Средином априла ученици Смедеревских средњих школа имали су прилику да уче на занимљив начин. У сали старог биоскопа, у који су многи од нас први пут крочили, организован је веома занимљив сусрет ученика, уметника и лекара. Тема болести зависности увек је и позната и непозната, (не)занимљива, али...

Ученицима се најпре обратила наша популарна глумица Нада

Блам говорећи, у првом лицу, потресну причу жене алкохоличарке чији је син наркоман. Потом је др Јован Марић причао о тинејџерским изазовима и претњама ко-

јима смо изложени. А онда, Викторија... Музика, стихови, сузе, речи, музика...

Схватили смо, уживали смо...

Морам да кажем

**„Србијо, Србијо, сузу сам пустио,
стара мајко, сине, снајко,
враћам се у наш дом.”**

Стихови ове песме прљавог инспектора Блаже су ме подстакли на занимљиво размишљање. У мојој глави су се преплитале мисли о времену у коме живим. Највише сам размишљао о својој драгој отаџбини Србији и њеном данашњем стању. Питања, на која нисам знао одговор, зујала су по глави као рој пчела који се спрема да ме нападне. Говорила су ми: Како живиш, зашто живиш, шта очекујеш од себе, да ли ћеш успети да останеш нормалан у овом лудом времену или ћеш поклекнути пред препрекама које ти живот спрема? То ме је стварно уплашило, и заиста сам почео да размишљам о свим тим питањима.

Живим у времену које је тешко за просечног човека. И поред тога што у свету влада економска криза, ја сам из свог размишљања закључио да у свету влада и

криза људског ума. То је, по мом мишљењу, чак и већи проблем од материјалне природе. Највећу претњу представљају разни ТВ програми. Узмимо пример данашњег просечног тинејџера у Србији. Он воли да се забавља, лудује, бежи са часова и увек воли да буде „у току” са дешавањима око себе. Највећу претњу по нас тинејџере, по мом мишљењу представљају различити ријалити шоуови. Они су у последње време постали веома популарни код мојих вршњака, а поготову код девојака. Типичан разговор тинејџера је: „Да ли си видела ко је избачен из Фарме? Ма да, то је она будала, за њега сам гласала од самог почетка, баш ми се не свиђа.” Људи проводе сате и сате гледајући кловнове на телевизији који гађају једни друге флашама, псују једни на друге набрајајући читаву фамилију... Такав говор и начин изражавања људски мозак упија као сунђер. Самим тим се мозак затупљује и живот се своди само на то. Зашто се људи тако по-

нашају? Колико је њих последњих месец дана отишло у цркву на литургију? Па рећи ћу вам, НИКО! Нико нема свести о животу у времену у коме живи. Живот људи у данашњем времену је монотон и досадан, али нико то не схвата. Зар треба да дозволимо да нам други људи, који су глупи, диктирају начин живота? Не, требало би да устанемо из тог мрачног понора у коме се налазимо и започнемо путовање ка светлости и просветљењу. Ја нећу да дозволим да ме тама прогута и борићу се читавог живота против ње. Желео бих да и моји вршњаци укапирају о чему говорим. Нека ставе прст на чело и нека се запитају: „Па шта ја то до ђавола радим, ја нисам нормалан”!

Морао сам да кажем да ми није свеједно. Морао сам да изнесем своју забринутост јер би се мој мозак обрушио у понор таме. Изгубио бих своју душу на тај начин. Ја једноставно желим да видим боље место и време за живот од овога данас. Желим да имам здрав и нормалан живот, али пре свега желим да будем ЧОВЕК!

Данило Карановић 3-5

Мој пут

Редакцију је занимало какав је однос наших ученика пољопривредне струке према смеру који су уписали. Изабрали смо да поразговарамо са Александром Ранковићем, учеником 4-4. Александар, сматрали смо, има довољно искуства и жељу да помогне онима који су изабрали ово занимање, а и онима који тек треба да га изаберу. Он се, поред учења, рада на пракси доказао и освајањем трећег места на овогодишњем Међурегионалном такмичењу пољопривредних школа, одржаном у Бачу, где је у конкуренцији 24 учесника заузео треће место.

- Чиме мислиш да се бавиш после завршетка школе?

- Планирам да останем на свом имању и да се бавим пољопривредном производњом – воћарством и виноградарством. Пошто завршавам пољопривредну школу мислим да ће стечена знања бити добра за напредовање у раду и каријери.

- Има ли недостатака у раду школе и који су?

- Нема.

Александар је баш лаконски (кратко и јасно) одговорио, нисмо сигурни да је ово у потпуности тачно. Али поштујемо његово право на сопствено мишљење и одговор.

- Која је твоја порука онима

који се тек спремају да упишу средњу школу?

- Ако говоримо о овом смеру, препоручио бих да га уписују она деца која се већ баве тиме, тј, помажу родитељима. Мислим да је

то њихова велика предност у односу на оне који немају земљу или већ немају искуства које су стекли помажући родитељима.

Редакција листа

Такмичење текстилаца

Од 21. до 23. маја 2012. године одржано је 18. републичко такмичење текстилних и кожарских школа Србије. Такмичење је одржано у Техничкој школи “Радоје Љубичић” у Ужицу. Учествовале су 22 школе из разних градова Србије. По речима учесника, атмосфера је била пријатна и није било треме. Домаћини су били гостољубиви и приредили су свечано отварање и такми-

чење је могло да почне. Победници су били ученици из Ариља, друго место су заузели домаћини, а треће Младеновац. Наша најбоље пласирана ученица је Савић Кристина која је заузела 4. место у изради одевног предмета од текстилног материјала са 74 поена.

Следеће године, домаћин ће бити Врање.

Дамјан Симић, 3-4

Дамјан Симић је по завршетку основне и ниже музичке школе уписао смер ветеринарски техничар. Прву годину завршава са одличним успехом, просек 5,00. Исте године је, као члан и представник своје школе, освојио 3. место на школском општинском такмичењу у стрељаштву.

Другу годину завршава са одличним успе-

хом, просек 5,00, осваја награду за најбољег говорника у такмичењу у вештини говорништва, где је учествовао као представник наше школе. Исте године, почиње самостално да води емисију за омладину на локалној телевизији. Године 2010. представља Републику Србију на Међународном самиту амбасадора ЕУ, био је похваљен као један од бољих репрезентера омладинаца. Лета 2010. године осваја признање за најталентованијег кошаркаша своје генерације, као и многе друге награде које се тичу кошарке.

Трећу годину завршава одличним успехом, просек 5,00. Те године осваја награду за најбољег говорника у вештини расправљања као представник ТТПШ “Деспот Ђурађ”, као и друго место екипно на истом такмичењу. Током 2009, 2010. и 2011. године осваја 2. место, а 2012. године 3. место на општинском такмичењу из кошарке, као и 5. место на школском општинском кросу. Исте године завршава СМШ “Коста Манојловић”, смер виолина гј. матурира са оценом 5.

Четврту годину завршава одличним успехом, просек 5,00. Исте године наступа на 14. републичком такмичењу ветеринарске медицине где у конкуренцији од двадесет и четири учесника осваја 10. место. Те године осваја и 3. место на школском општинском такмичењу из стрељаштва. Све четири године учествовао је у културно-уметничким дешавањима ТТПШ “Деспот Ђурађ” Светосавске свецаности.

Уосталом Дамјана сви знају, знају и много о њему. С обзиром да је о Дамјану реч, чак ни овај текст неће бити довољан, а ни досадан.

С поштовањем ученику Симић Дамјану,
разредни старешина Горгана Трајковић

Сналажљив, великодушан, упоран, марљив, хуман, осећајан, духовит, друштвен... Све ове особине красе Дамјана.

Он је редак пример данашњег младића који је упоран и увек спреман за стицање нових знања и искустава. Завршава упоредо две школе, тренира кошарку и стрељаштво, три године се такмичио у вештини расправљања и био је најбољи говорник, а радио је и у ТВ-емисији “Свашта по нешто”, и увек има времена за све. Кад год и зашта год да нам је потребна његова помоћ увек каже ДА.

Обожава животиње, а посебно свог пса Арга који има 100кг (не претерујемо), и са којим понекад спава у истом кревету. Дамјан свакодневно засмејава људе око себе имитирајући неке ликове, мада некада и нема потребе за тим, јер је и сам по себи комичан. Има изузетан дар за глуму, новинарство и било који други вид јавног наступа.

Значење имена Дамјан је укротитељ, победник, што и он сам јесте. Његов шарм и свестраност освајају многе девојке.

Његове гружарице (зна се које)

Кристина Савић, 3-2

Озбиљна, тиха и вредна. Ненаметљива и постојана. Савесна, одговорна, талентована...

Када се насмеје, обасја нас својом благошћу. Препознатљива је по тамној, дугој коси која попут водопада силази низ рамена. Очи су јој помало тужне, никада неће рећи због чега.

Четврта је у Србији, прва у генерацији ученика трећег степена, али она скромно каже да је могло и боље.

Још једном, поносно,

*разредни старешина
Марина Мрвић*

Милан Ђурђевић, 4-5 (у 4-5 зорњачу тражим и долазим)

Деца су украс света, а 4-5, по мом скромном мишљењу, је украс наше школе.

Двадесет три девојнице и седам дечака издвајају се мало, или, можда довољно од осталих матураната: сви су завршили разред, имају једног ђака генерације, два вуковца, шест одличних, примерно владање, најмањи број изостанака, изграђен колектив и најближи су оној изреци владике Николаја: “Дужност долази из душе кроз разум.”

Међу бољима је и најбољи - Милан Ђурђевић, вредан, одговоран, ненаметљив и благородан млади човек којег подједнако воле и другари и професори.

Између зидова наше Школе Милан оставља венац исплетен од петица и узорног владања, Републичког такмичења из неорганске хемије, “Стиховизије”, пројекта ђачког предузетништва, “Мислише”, чувања народне традиције, љубави према знању и ближњима.

Свет би требало да буде наклоњенији према оваквима. Ја јесам.

разредна 4-5, Душанка Стојић

“И што погледам, све је пјесма, и чега год се такнем, све је бол.” - Иво Андрић

Једном давно је неко рекао да је све око нас песма. Сваки покрет, реч, шум, тон, цвркулт птица или поветарац који нам пролази кроз косу носи са собом поруку и значење. Ови симболи некога подсећају на прошлост, некоме задају бол, а некога инспиришу и умирују. Ја сам имао ту срећу да ме песма коју чујем у даху летњег поветарца или видим у заласку сунца над реком веже за себе и поведе у свет без бола и туге.

Музику сам заволео још од малих ногу. Временом она је заузела посебно место у мојој души. Музика више није само песма. Она је мој пут и моја нада. Музику проналазим свуда око себе. Она једина може да ме смири и одагна бол који ме тишти на овом малом свету. Превише сам мало биће да би бол могао да ми науди. Ја волим живот, људе око себе. Волим да осетим жубор реке на чијој се површини огледа румено сунце. И тада чујем музику у мислима. Обично помислим на неку лагану песму и побегнем из стварности. Тада видим да није све тако сиво, и како каже једна песма, кад имаш с ким да попијеш пиво. Људи мог времена су опседнути новцем и слатким лажима и обећањима. Немају времена или не знају како да зађу у дубину своје душе и провере да ли тамо неко весело биће чека на позив да изађе и покаже

своју моћ. Ја сам то биће у себи успео да ослободим првог дана када сам узео гитару у руке. Њени топли тонови су ме миловали и уверавали да нема бола који не могу да победим. Тада сам схватио да није све око мене бол и туга. Напротив, ако би сваки човек ослободио ту моћ у себи, успео би да победи бол који га окружује у постави више циљеве у животу. Све што треба је сести на терасу, сипати чашу црног вина, погледати у топао залазак сунца и само ослушнути. Песма је свуда око нас. У њој проналазимо срећу, љубав, сећамо се неких лепих догађаја и значајних особа. Човек је заиста мало биће да би могао у себи да држи толики бол. Сам Бог није стварао свет из туге него из љубави. Ту љубав морамо пронаћи. Само она нас може помирити, удружити и одвести на незаборавно путовање које се зове живот.

Настојим на најем светлу звезду која ће ме водити кроз живот и осветљавати ми пут, али знам да нећу моћи сам. Треба ми помоћ. Требају ми сапутници, а ти сапутници су сви људи овога света. Јер само ако сви удружимо снаге и запевамо исту песму, можемо да победимо сав бол и најемо спасење.

Данило Карановић, 3-5

Сви широм света људи страдају, пате због разних неузвраћених љубави, углавном највише због тога и можда пара, али тога дана ја сам био на врхунцу бола.

„Година прође, дан никако“. Ово је назив једне популарне књиге која описује мој дан, не, не мој живот. „Значи“ сва сећања испаре после одређеног времена, али не и она која деру кожу и цепају срца. Овај, шалим се, није то толико озбиљно, али боли, бре! Ово је кратко сећање на моју прву љубав. Упознали смо се на мору, сасвим случајно ме је полила водом док сам се сунчао, и онда кад смо се погледали, уф, па тешко је објаснити, варнице су почеле да искачу, температура се подигла за десет степени сигурно када је почела да ми прилази. Знате тај осећај као, као Супермен, могао сам до Месеца и назад. Мо-

гао сам и песму да напишем, чак! Али, увек постоји оно „али“ она је, у ствари, дошла да покупи наруквницу која јој је случајно испала и још поврх свега наиђе неки Влада и пољуби је. Нисам успео ни да бекнем, а она је отишла. Е, Петре, који си „шaban“ можда је могла да то буде твоја прва љубав, жена, могли сте да имате дечицу. Сад те све боли зато што ниси ништа ни покушао да урадиш, а и сада знаш да треба. Само је требало да устанеш, дођеш до ње први и кажеш: „Мачко, ‘ајмо у провод“ и она би сигурно кренула за тобом, „мсм“ ти си мапан и по, а оног, ако треба, „патоши“ да ти не стаје на пут!

Али цабе кад си млакоња и од тебе не да човек настане, зато плачи и кукај и слушај „Што ја волим тај секс“ јер не можеш боље од тога.

Петар Мрвић, 3-5

Остаће вам непознато туђе срце ако не откријете своје

Једног сунчаног поподнева на тераси свирајући гитару, несвесно сам почео да тонем у свет мисли. Мелодија гитаре, белина облака на небу и топли сунчани зраци који су грејали лице, су ме подстакли да још једном покушам да пронађем одговоре који леже у мени. Почео сам да свирам “Knocking on the Heavens door” и погледао у бескрајни небески свод. Имао сам осећај да сама песма води моје мисли кроз дубоку таму која ме је окруживала. Мисли су навирале као бујица реке, нисам знао шта да радим. Свуда око мене су била питања која су пробадала мозак, али нигде није било одговора на њих. Био сам збуњен и уплашен. Нека чудна бића ружног лица су ме пратила и искушавала покушавајући да ме заведу својим шареним лажима и одврате ме од циља. Хтели су да ме скрену са правог пута и напуне главу неким глупим и неважним мислима. Хтели су да промене и униште и оно мало моје душе што познајем. Био сам готов да им се потпуно предам, али тада сам чуо песму која ме је још увек пратила. Стихови “I feel! I’m knocking on the Heavens door” су ме повукли са собом и подсетили ме због чега сам ту и шта уопште покушавам да откријем. Почео сам да се борим са тим ружним створењима бацајући их са себе и говорећи им да никада нећу бити један од њих. Никада нећу дозволити да будем горд, зао и покварен као они. Никада нећу дозволити да ме обавије тама која је и њихове душе појела. И никада нећу дозволити да неки искварени ум управља мојим животом. Хоћу да знам зашто постојим на овом свету. Хоћу да волим све људе овог света ма какве они личности биле. Хоћу да успем у животу, оснујем породицу и живим срећно у љубави и хармонији све док не заслужим да будем у царству небескоме. И тада ми је одједном било све јасно. То је био одговор за којим сам трагао. То је била та злогласна “Пандорина кутија” чије сам зло морао да разбијем и прекинем да бих дошао до светлости и спаса. Тада сам схватио ко сам и шта желим да будем. Било ми је драго што сам завршио ово страшно путовање.

Човек мора много да ради на себи да би могао да открије своју личност и постане боља особа. Желим да изађем на прави пут пун доброте, љубави и наде. Тај пут је постајао све сјајнији и тада сам почео да се враћам у стварност. Сунце је већ одавно залазило. Имао сам осећај да сам спавао неколико година. Приметио сам да ми гитара више није у рукама него лежи као бачена, на поду. Срећан и задовољан узео сам је у руке и још једном одсвирао “Knocking on the Heavens door” и отишао да постанем бољи човек.

Данило Карановић 3-5

Укутку старе собе, прекривене паучином стоји чивилук, са поломљеном ножицом ослоњен на зид. На последњој куки стоји стари, отрцани капут, а нешто мало, сјајно извире из џепа.

Лагано пружам руку и из џепа покушавам да извадим мали, златни кључ, што и успевам. Црвеним концем за кључић је привезана порука “Универзални кључ. Отвара сва срца”. И таман се обрадовах, кад у доњем десном углу папирића видех ситна, а опет тако јасна слова. “Упозорење! Не испробавати на себи!”. Збуњена напустих стару собу у потрази за првом “жртвом” на којој ћу испробати свој магични кључ.

У парку срећем старицу која храни гладне птице. Кључем откључавам њено срце и остајем задивљена призором. Угледала сам велику црвену пољану, испуњену децом, смехом и радошћу. Бака седи на столицу под дрветом и све их гледа с пуно љубави. Ова жена је заиста срећна, има све што је желела. Погледах још једном старицу, па наставих своје путовање.

На мосту сретох дивно обученог човека како гледа у реку и завирих у његово срце. Слика његовог срца је тужна, и црна. Видех празну собу, црних зидова. Са свих страна долазио је одјек “Ради, ради! Касније ћеш се забављати”. Ово ми се не свиђа, идем одавде. Овај човек је тако мрачан и несрећан, а уз то и сам, па није ни чудно што му је срце црно.

На крају пута стајало је огледало. Мој одраз у њему био је замућен. Сетих се поруке, попустих пред искушењем, и кључем отворих своје срце. Преда мном стара калдрма обавијена маглом. Направих корак и изненада почех да пропадам у црни амбис, у непознато. Тргох се, извадих кључ и оборих огледало. Не разумем зашто је ми је срце толико непознато и страшно, па то је ипак моје срце. Ако ми је сопствено срце толико непознато, да ли сам онда добро протумачила и схватила срца старице из парка и господина са моста. Збуњена кренух назад у прашњаву собу.

У чуду стојим испред оног поломљеног чивилука. Загледах се у кључић, а затим скинух оно упутство. Боље је тако, чак иако неко нађе златни кључић неће знати како да га употреби. Оставих мало благо где сам га и нашла и напустих собу.

Иза мене оста само паучина која је испунила целу собу, и нада. Нада да ће онај ко пронађе благо умети да га боље употреби и да ће боље познавати своје срце од мене. Јер будимо искрени, још сам дете, и не знам шта желим, и можда зато моје срце још нема своју праву слику.

Кристина Микић 3-5

Наши спортски резултати у 2011/12. години

- Стони тенис (појединачно):

1. Илић Катарина, 3-5 – 2. место
2. Карановић Данило, 3-5 – 2. место

На Окружном такмичењу у школској атлетици, одржаном у Радинцу, наши ђаци су остварили следећи пласман:

1. место у дисциплини бацање кугле: Поповић Тијана, 4-4,
1. место у дисциплини скок у даљ: Јеремић Милош, 3-4.

На међуокружном (регионалном) такмичењу у Кладову, наши ђаци су остварили следећи пласман:

1. место у дисциплини скок у даљ: Јеремић Милош, 3-4.

- Стрељаштво (екипно, дечаци) – 3. место

1. Симић Дамјан, 4-3
2. Милошевић Александар, 4-3
3. Никодијевић Александар, 4-3

- Кошаркаши (екипно, дечаци) – 3. место

Турнир у фудбалу

Узбудљива завршница фудбалског турнира ТТПШ “Деспот Ђурађ” навела је публику да устане и громогласно бодри учеснике финала. У финалу су своје снаге одмерили ученици одељења 2-6 и 2-5. На терену је владала напета атмосфера коју је могла осетити и публика, која је дрхтала од узбуђења. Први гол за 2-6 постигао је Немања Лазовић, да би након неколико минута ученици 2-5 изједначили резултат голом Слободана Вељовића. Поново је завладала тензија међу играчима. Одлучујући гол постигао је Петар Димитријевић, и тако је 2-6 славило победу.

Екскурзија

Четврта година, завршна година. Сви жељно ишчекујемо екскурзију, радујемо се унапред, спремамо, купујемо ствари, договарамо, унапред планирамо шта ћемо радити, али да вам нешто кажем, искрено, од срца: “Не радите то, јер од тренутка када закорачите у аутобус све се препушта случају. Једноставној лепоти непознатог. Искуство је незаборавно. Нешто што ће се препричавати из сусрета у сусрет, преносити нашој деци, унуцима. И да, наравно златно правило кога се сви придржавају ОНО ШТО СЕ ДЕСИЛО НА ЕКСКУРЗИЈИ, ОСТАЈЕ НА ЕКСКУРЗИЈИ.”

И зато драги моји и драге моје, будући матуранти и матуранткиње не пропустите прилику, ако сте наравно у могућности, да стекнете нова познанства, да будете са друштвом ван земље Србије, да лудујете и да се проводите као никад у животу. Верујте ми, нећете се покајати.

Милица Вићевац

Он је своју прилику искористио, а ви?

Градска библиотека Смедерево од новембра 2009. године организује јединствено у Србији такмичење ученика средњих школа у говорењу стихова на страним језицима - Стиховизија. За сада су у овом такмичењу учествовали ученици школа Подунавског региона. Такмичење се организује једанпут годишње и то у две етапе: полуфинале (учествују сви пријављени) и финале (учествује 22-24 најуспешнијих такмичара по одлуци стручног жирија).

До сада је одржано три такмичења 2009, 2010. и 2011. године. Наши ученици су учествовали сва три пута: 2009. имали смо једног финалисту, 2010 - два, а 2011. опет једног. Све три године финалиста је био Милан Ђурђевић, из садашњег 4-5.

Милан је у основној школи уче-

ствовао на такмичењима из руског језика, а као ученик наше школе учествовао је и у екипи која је заузела шесто место на Републичком такмичењу из хемије школске 2009/10. године. На такмичењу 2010. године други финалиста био је ученик прошлогодишњег 4-3 Немања Стевић (говорио на енглеском). Он је по гласовима публике (у финалу се поред гласова жирија рачуна као један глас прво место по гласовима публике) заузео друго место.

Стиховизија се наставља у новембру 2012. Ако сте заинтересовани да се опробате у овом јединстеном и узбудљивом такмичењу јавите се својој професорки страног језика, она ће вам помоћи да покажете шта умете и можете. Срећно у новембру 2012!

Гордана Анић, проф. руског језика

Кристина Филиповић 4-1

Фејс и Спејс

„Свуд је ноћ, ноћ, ноћ, ноћ тог ноћи је мрак, ништа се друго не види у тами“. Ово светло је само бљесак мог музичког стуба који 25 сати дневно ради. А на радију је била љубавна песма, моја рука на тастатури мог лаптопа, тамо на фејсу је остало срце на твом зиду. Више не бројим дане јер по ко зна који пут, ноћас сам будну затекла себе, пратио ме је твој поглед модар и љут преко оне глупе камере.

Ох, тргнула сам се тад. Одмах сам ти се извинила што сам задре-

мала, мада ево и дан данас не знам зашто сам то урадила, па било је 4 ујутро и требало је да спавам. А ти си био страшно љут и ниси падао на форе, мислио си да те зезам, па си чак на нету остао и до зоре.

Касније тог дана позвала сам те да се видимо. Ћаскање ти је било укључено али ниси одговарао, мада си ми убрзо продао причу како имаш да учиш и радиш нешто за школу иако си, знам, и тај дан провео уз фејс. Али добро. После смо те поново и поново чули али од виђе-

ња ништа, још ти је и сметало то што ја ипак излазим. Постао си љубоморан а заправо проблем је био у теби, у твом фејсу и спејсу и другим виртуалним световима у којима си живео. Дај ми прилику да ти причам или да ћутим поред тебе а да ме разумеш. Иако је теби статус веће си са мном ти уствари са својим виртуалним друговима и уместо да ти ово сада лично кажем, пишем ти у поруци али на зиду ће ти оставити - КРАЈ.

Јована Манчић 3/5

Ја имам таленат 2012.

З а емисију „Ја имам таленат“ смо се пријавили случајно. Видели смо Ивана Тасовца у Смедереву па сам из шале рекла Николи, мом најбољем другу, да се пријавимо. После пар дана ме је позвао и рекао да смо пријављени. Одмах смо почели да се спремамо, смислили смо кореографију и увежбавали је. Играли смо нас троје, Каћа, Никола и ја. Убрзо нам је била аудиција на Машинском факултету у Београду. Иако нису требали, организатори су нам одмах после аудиције рекли да смо прошли даље. Тренинге смо продужили и чешће се састајали како би кореографију довели до савршенства. Најлепши део је осмишљавање аутфита. На крају смо се одлучили за једноставне црне тренирке и розе мајице за Каћу и мене, а белу за Николу. На дан такмичења сам ишла у школу и нестрпљиво чекала да звони како би ме тата одвезао у Београд у Позориште на Терезијама. Сво троје смо имали велику трему али о томе нисмо причали. Покушали смо да уживамо. Ја сам се највише радовала томе што смо имали телохранитеља који нас је пратио где год да смо ишли. Док смо чекали да наступимо седели смо у великој свлачионици са огледалима сличним онима из холивудских филмова. Самим наступом смо сви били задовољни. Жири нас је похвалио, а највише их је одушевила енергија којом смо зрачили. Само да напоменем, трема је престала тек када смо сишли са бине. Интересантно је то што се са бине види само сто где седи

жири и она три икса изнад њихових глава. То је додатно повећало моју узбуђеност и страх. Жао ми је што се нисмо упознали са Милијем, Мином и Тасовцем, али смо се зато упознали са водитељима, камерманима, организаторима и најважније кореографом Милицом која нам је кришом дала неколико савета пре него што смо наступили. Све у свему, било је ово једно

Жикина шареница

Културно уметничко друштво „Семендриа“ је гостовало у емисији „Жикина шареница“. Утисци су добри али није ни све тако сјајно.

Када смо стигли испред зграде на Кошутњаку све је изгледало велико, лепо и пространо. Једва смо чекали да уђемо у студио и да почне емисија. Сви смо обукли ношњу за једну кореографију, били смо спремни и кренули смо ка студију. Када смо ушли унутра, изненадили смо се, нисмо очекивали да студио буде тако мали. Није ни приближно као на телевизији. Нас из публике су сместили и били смо спремни за почетак. Тада је Жика пришао и рекао: „Ајде молим вас, збијте се, није вам ово ‘Пинк’!“ У међувремену, играчима су рекли да се пресвуку, јер неће играти прву кореографију коју су изабрали. Закључили смо да нису организовани и знали да немају план рада, већ „убацују“ у програм „како им дуне“. Док је кадар једно време био уперен у једног човека и он одговарао на Жи-

незаборавно искуство и осећај који се не може описати. Када помислим да нас је гледала цела Србија само могу да се поносим и ништа више. А да, размишљамо да се пријавимо опет тако да ћете нас можда поново гледати и дивити нам се.

кино питање, Жика је шетао по оном подијуму, причао са сниматељима, а понекад се убацио да би сви покрај екрана мислили да је он ту, поред саговорника, а уствари није. То да су неорганизовани ми у студију смо видели, али гледаоци не. Једна жена је играчима рекла да уђу на сцену, кренули су, очигледно погрешно пошто је Жика три пута јако гурнуо играча да би му дао знак да иде другим путем и помери се, а то није могао да каже гласно јер би га гледаоци чули. Мислим да је ово било јако ружно, људи иза камера су могли да лепо кажу како да се уђе на сцену, али нам се на крају Жика извинио. Иза камера је стајала једна жена која је стално подизала руку како би нам дала знак када да почнемо са аплаудирањем.

Пошто је ово наше прво гостовање у некој емисији, схватили смо да није све тако као што изгледа, да су личности којима се дивимо маскиране и да није све тако сјајно на свету као што ми видимо.

Професор географије:

~ Кад жваћете жваке развијате мишиће лица и бићете к'о Телетабиси...

*

Ђорђе Станојевић (професору физике):

~ Професоре, мени није јасно!

~ Кажи брате шта ти није јасно!

~ Па братее...

*

Марија Марковић је на контролном из музичког написала:

~ Томас Едисон је био фонограф. У ствари, он је изумео фонограф.

*

Из хемије смо учили Геј-Лисаков закон.

Кад год би професорка рекла Геј-Лисак, ми бисмо се смејали, а професорка би рекла:

~ Ја не знам шта је вама, кад год поменем ово

Геј, ви се смејете, парада прошла, сад је касно ако хоћете да идете!

*

Маријан Јовановић (професору географије):

~ Професоре, је л' ћете да питате?

~ 'Оћемо!

*

Андријана Стевановић је прекинула професорку хемије док је предавала лекцију:

~ Професорка, је л' могу да идем да попијем лек?

~ Како сад ја тебе да пустим, одкуд ја знам шта ћеш ти тамо да радиш, ако ти се нешто деси ја треба да одговорам...

~ Ма не професорка, попићу само један.

*

Професорка енглеског је задала задатак. Нешто касније прозива Милицу Марковић:

~ 'Ајде ти, Милице.

~ Не знам, нисам урадила!

~ Па нормално да не знаш кад све време гледаш у мене!

А Прокић Алекса је рекао:

~ Па професорка, лепа вам бунда!

Сваки је човек дете свога рода.

(Сервантес)

Страх расте у сразмери са непознавањем ствари.

(Ливије)

Ситнице праве савршенство, а савршенство није ситница.

(Микеланђело)

Нада је добар доручак, али слаба вечера.

(Бемон)

Некористан живот је рана смрт.

(Гете)

Само пепео не може изгорети.

Што човек мање зна задовољнији је собом и оним што зна.

(Божидар Кнежевић)

Ћути и нека твоје речи буду вредније од ћутања.

(Питагора)

Много штошта није завршено само зато што није ни започето.

(Јован Јовановић Змај)

Нико није глув као онај који неће да чује.

(Херберт)

Ко свакога слуша, зло чини, а ко никога не слуша још горе чини.

(народна)

Човек не може говорити, а да себе не значи.

(Емерсон)

Говори, да те видим.

(Сократ)

Ласно је бити с туђим добар.

(народна)

Благо човеку који нађе мудрост, јер је њоме боље трговати него сребром.

(Саламун)

Јована
Ђорић
4/1

Драгана
Јовић
4/1

Сања
Максимовић
3/2